

[Svend Højslev]

det hele taget til EF. Men der mangler stadig på visse områder en nødvendig tilpasning, og det er noget af det, som vi her i Folketinget bliver nødt til at forholde os til. Finanslovsforslaget indeholder ikke konkrete privatiseringsforslag, men det er ikke ensbetydende med, at vi ikke vil fortsætte privatiseringen på en række områder. De såkaldte privatiseringer, der er blevet gennemført, har efter Venstres mening været fornuftige, eksempelvis Datacentralen, hvor vi nu ser, at man ruster sig til at øge markedsandelen og gå ud i en stærk konkurrence. Det er en frihed, man fuldt ud kan udnytte.

Men modsat må jeg også minde de offentlige instanser om, at de har både frihed og pligt til at gå ud på markedet og finde de bedste og billigste tilbud og ikke af vane føle sig bundet til Datacentralen. I finansministerens forslag til finanslov har regeringen på ingen måde søgt koncentration. Vi har noteret os, at det seneste par års forsøg på at gennemføre store, påtrængende strukturelle ændringer af det danske samfund ikke har båret frugt, fordi der ikke har været den nødvendige parlamentariske interesse.

I år har regeringen strakt sig meget langt for at imødekomme Socialdemokratiet, der som landets største politiske parti også må påtage sig et medansvar for statsbudgettet. På den baggrund er der tale om et fredsommeligt finanslovsforslag, der opfylder nogle beskedne, men afgørende betingelser for regeringen. For det første falder afgiftstrykket. Det betyder, at den offentlige sektor i 1992 vil lægge beslag på en mindre del af de ressourcer, der er til rådighed i samfundet. Dermed vokser de ressourcer, der bl.a. står til rådighed for erhvervslivets investeringer. For det andet falder skattetrykket. Det er efterhånden veldokumenteret, at et højt skattetryk lægger en dæmper på den økonomiske aktivitet og den økonomiske velstand. Det er også veldokumenteret, at det danske skattetryk er det højeste i EF. Af begge årsager må det være et krav, at finanslovsforslaget skaber grundlag for et lavere skattetryk. For det tredje falder underskuddet på statsfinanserne i 1991, hvor der ventes et underskud på knap 38 mia. kr., som skønnes at falde til 31 mia. kr. i 1992.

Med disse ord skal jeg anbefale finansloven til videre forhandling.

Formanden:

I håb om – eller skal jeg sige forventning om – at tågen over Vendsyssel letter, foretager vi et spring i ordførrækken. Jeg giver ordet til hr. Kim Behnke.

Kim Behnke (FP):

Den offentlige debat har siden offentliggørelsen af forslag til finanslov for 1992 hovedsagelig været præget af, hvordan man har kunnet tolke og ikke mindst mistolke signaler og manglende signaler fra de forskellige partier. Selve det at tale om indholdet af finanslovsforslaget er der ikke rigtig nogen der har gidet bruge tid på. Og det er selvfølgelig også meget lettere såvel for politikere som for pressen at give sig i kast med signalfortolkninger, end det er at blive konfronteret med finanslovens uhyggelige og barske realiteter. Det er ganske enkelt ynkeligt, at partier i et parlament ofrer så megen ufrugtbar tid på absolut ligeegyldige diskussioner om, hvem der har sagt hvad og hvornår.

Finansloven for 1992 er en skændsel, akkurat som finansloven for 1991 var og er en skændsel. Det er nemlig aldeles ude af trit med virkeligheden, at al den tid bliver brugt på, at man forsøger at diskutere, hvem man nu bedre kan være i stue med, end man kunne før.

Det er helt ude af trit med virkeligheden og al politisk anstændighed, når man fra regeringens side også i 1992 vil forgælde befolkningen yderligere. Derfor burde den politiske debat her i huset, her i parlamentet, gå ud på at få stoppet gældsætningen, få skatteniveauet sat kraftigt ned og få arbejdsløsheden afviklet.

Jeg er aldeles enig i, at et af vort samfunds allerstørste problemer er den store arbejdsløshed. Og vi har jo tilsyneladende ikke set slutningen på stigningerne endnu. Ifølge den nye budgetoversigt har regeringen måttet opregulere – jeg gentager: opregulere – ledigheds-skønnet for 1992 med yderligere 10.000 ledige. Det er meget flovt, og det er i sandhed et folketingsanliggende, eftersom det er 30 års socialdemokratisme gennemført i denne sal, der er årsagen til de mange problemer med 500.000 par ledige hænder, der ikke bidrager til samfundskagen.

Rent statsfinansielt er de mange dagpenge- og bistandsmodtagere en møllesten om halsen på finansloven. Rent menneskeligt er det også